

Мимо најављеног дневног реда већина је одлучила да се укину директни телевизијски преноси скупштинских седница. Председник Народне скупштине то је образложио речима: „Нећемо да трпимо насиље у овој скупштини. Због директног ТВ-преноса злоупотребљава се говорница”.

Посланичке групе опозиције саопштиле су да неће учествовати у раду скупштине уколико се не поништи одлука „донета насиљем скупштинске већине”. Једанод лидера опозиције рекао је: „Ово је симболично укидање опозиције у Србији”. Поднета је тужба Уставном суду за оцењивање уставности одлуке о укидању преноса.

На почетку редовног јесењег заседања одлучено је да ТВ-преноса нема. У знак протеста опозиција је напустила салу. Председник скупштине је оценио да „бојкотом седнице посланици који то раде ускраћују право и обавезу да заступају интересе својих бирача”.

Седам дана потом, председник је оценио да скупштина ради ефикасно, јер није било телевизијских преноса. Председници опозиције почели су преговоре о формирању алтернативног парламента. Преговори су пропали, јер је једна странка оценила ту идеју као „сувише револуционарну и опасну”.

Два месеца потом скупштина је без присуства опозиције током дводневног заседања усвојила 23 закона!

А пет година после, о истом трошку у истом дану, запаљени су и зграда скупштине и зграда телевизије.

Наиме, опис с почетка овог текста припада историји сукоба политике и телевизије, а дугујем га Драгославу Грујићу, документаристи „Времена”, човеку који свакодневно у соби „два са три” памти оно што јурећи за новим вестима лако заборављамо.

Година је 1995. Посланичку већину чине СПС и Нова демократија Душана Михајловића. Укидање преноса предложио је Зоран Анђелковић, председник скупштине био је Драган Томић. Посланичке групе опозиционих странака биле су Српски покрет обнове, Српска радикална странка, Демократска странка, Демократска странка Србије и Демократска странка војвођанских Мађара.

Зоран Ђинђић је изнео оцену о „беспримерном насиљу” којим се укида опозиција, а, иначе, из његове странке дошло је и упозорење да је оснивање алтернативног

парламента „сувише револуционарно и опасно”.

Излазак опозиције из парламента у јулу 1995. најавио је историјско најдуже одсуствовање опозиције из рада скупштине. Када су се коначно вратили у клупе у децембру 1997. парламент је донео одлуку да се „директни ТВ-преноси подразумевају”.

Добро, није данас, 2009. све исто, али као у оној реклами о бакином колачу – личи! Владајућа коалиција истурила је овог пута у први план Александра Тијанића, који, збиља гигантски и тврдоглаво, у складу с оба надимка, брани право јавног сервиса, финансираног из џепа грађана, да не буде загађен „политичком сапуницом”. Он, додигитализације телевизије, нуди скупштини различите, европске, моделе праћења рада скупштине и иза себе има закон којим је јавни сервис недодирљив у својој уређивачкој политици. Телевизија је 1995. била директно у државним рукама, а сада, барем по закону, није.

То ослобађа већину, окупљену око коалиције За европску Србију, да се директно конфронтира опозицији, мада навија за Тијанића, очекујући као Драган Томић ономад да би и она могла у два дана да усвоји 23 закона, ако се опозиција не би утркивала у сликању пред камерама.

С друге стране, припрема се нови пословник који, такође, треба да повећа ефикасност рада скупштине. Опозиција се подједнако буни, као када се ради о ТВ-преносима.

Рекао бих да се, барем површно гледано, сви крећу по тананој линији, као артисти на разапетој жици. И ако поглед буде упрт само у ефикасност могао би их сачекати амбис у који се упада када се крше нека обичајна права, те да српском парламенту, али и политичком животу и друштву, као што се догодило у неким другим државама које се утркују у прихватању пожељне европске законске праксе, прети „диктатура ефикасности”.

То се, наиме, налази на другом полу од „тортуре опструкцијом” и трагање за правом мером јесте изузетно важан политички посао.